

AVRUPA İŞÇİ SINIFI AYAKLANIYOR MU?

Aydınlık Dergisi, 5 Aralık 2010

Yıldırım Koç

Son haftalarda bazı Avrupa ülkelerinde işçi eylemlerinde bir artış görüldü. Fransa'da eylemler yapıldı. Yunanistan'da birbiri ardı sıra genel grevler gerçekleştirildi. Almanya ve İngiltere ise sessiz.

Bu gelişmeler, Avrupa ülkelerinde işçi sınıfının ciddi bir hareketlilik içinde olduğunun mu göstergesi? Avrupa işçi sınıfı ayaklanıyor mu? Küresel saldırıya karşı bazı kesimlerin beklediği küresel direniş gerçekleşecek mi?

Hayır.

Avrupa işçi sınıfının çok küçük bir bölümü, hak kayıplarının bir bölümüne karşı kalıcı olmayan tepkiler sergiliyor, o kadar. Kapitalizme karşı çıkmıyorlar. Emperyalizme karşı mücadele etmiyorlar. Yeni haklar için bile bir çaba içinde değiller.

Bir örnek olarak bir çok kişinin gözünü diktiği Fransa'ya bakalım.

Fransa'da sendikalaşma oranı yüzde 7-8 dolaylarında. Türkiye'de kamu çalışanları da dikkate alındığında sendikalaşma oranı yüzde 13-14'ü buluyor. Avrupa'nın en zayıf sendikaları, Fransa'dadır.

Fransa'da 2007 yılında yapılan genel seçimlerde, Fransız Komünist Partisi yüzde 4,3 oy alabildi. Emperyalist politikaların destekçisi Sosyalist Parti'nin oy oranı da yüzde 24,7 düzeyinde kaldı.

2008 verilerine göre Fransa'da gelir getirici bir işte istihdam edilenlerin yüzde 90,2'si ücretlidir; en geniş tanımıyla işçi sınıfıdır. Buna göre, burjuva demokrasisinin en geniş bir biçimde uygulandığı Fransa'da işçi sınıfı muhafazakar partileri iktidara getirmektedir. Fransız işçi sınıfının aptal, deneyimsiz veya bilinçsiz olduğunu kimse ileri süremez. Fransız işçi sınıfının kendisine sunulan tercihler arasında kendi kısa vadeli çıkarları açısından bilerek tercih yaptığı açıktır.

Emperyalist politikaları destekleyen Sosyalist Parti'nin oy oranı dörtte biri aşamamıştır. Sınıf mücadelesini temel alan ve kapitalizmi değiştirmeyi amaçlayan Fransız Komünist Partisi'nin oy oranı ise yüzde 4,3'tür. Halbuki Fransız Komünist Partisi'nin 1946 yılındaki üye sayısı 814 bindi ve 1946 Kasım genel seçimlerinde aldığı oy yüzde 28'in üstündeydi; bu seçimlerde Fransa'nın en büyük siyasal örgütü Fransız Komünist Partisi'ydi.

Fransa'da genel eylemler yapıldı; yapılacak da. Ancak Fransız işçi sınıfı günümüzde anti-kapitalist değildir. Fransız işçi sınıfı günümüzde kapitalizm içinde reformlar yapılmasını isteyen Sosyalist Parti'ye bile destek vermemektedir. Fransız işçi sınıfının günümüzdeki derdi, elindeki hakların bir bölümünü koruyabilmektir.

Fransa'da emperyalist sömürüye dayalı bir sosyal devlet uygulaması vardır.

Fransız işçi sınıfının çok büyük bölümünün (komünistleri destekleyen yüzde 4,3'lük grubun dışındakilerin) derdi, Fransa'da yeni yatırım yapılması, Fransızlara iyi ücretler ödenen iş olanaklarının korunması, sosyal devletin çok fazla zayıflatılmasına izin verilmemesidir.

Fransız işçileri bugün kapitalizmi yıkmak için mücadele etmiyor; kapitalizm çerçevesinde yeni haklar elde etmek için de bir mücadele vermiyor.

Verilen mücadele, sosyal devletin sağladığı haklardaki kayıpların azaltılmasıdır.

Fransızlar yine biraz mücadele ediyor.

Alman işçi sınıfı, İngiliz işçi sınıfı ne yapıyor?

Kendi devletlerinin politikalarını daha güçlü bir biçimde destekleyerek, sermayedar sınıflarıyla daha yakın bir işbirliği kurarak, kayıplarını asgaride tutmaya çalışıyor.

Yaşanan, Avrupa işçi sınıfının sefaletidir.

Avrupa işçi sınıfının çok büyük bölümü emperyalizme karşı sesini yükseltmemenin ötesinde, emperyalist sömürüyü destekliyor; haklarını kapitalizme karşı mücadeleyle korumak ve geliştirmek yerine, emperyalist sömürüyü destekleyerek korumaya çalışıyor.

Türkiye işçi sınıfı, kendisini, ülkeyi ve insanlığı kurtarma mücadelesinde, emperyalist sömürünün sürdüğü koşullarda Avrupa, ABD ve Japonya işçi sınıflarından bir yardım sağlayamaz.

Türkiye işçi sınıfının müttefiki, emperyalist sömürüye umut bağlamış Avrupa işçi sınıfı değil, Türkiye'nin anti-emperyalist, ulusalcı, emekten yana sınıf ve tabakaları ve kesimleridir.